

Μα ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ φορέω ὠραία φορέματα, ὅπως ἡ κόρη τῆς κυρίας...

Ὁ Πάλο τῆς ἔβγαλε τὸν μπερέ ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια μὲ θαυμασμὸ καὶ λατρεία καὶ ψιθυρίσει συγκινημένως:

—Τόσο τὸ καλύτερο, μικρούλα μου. "Ἐτσι θὰ εἶσαι πὶο χαριτωμένη!... Ὅσους μιά γοητευτικὴ βρασιλοπούλα τοῦ κάμπου!... "Ἐνα ὀλόδροσο λουλοῦδι τῶν ἀγρών!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ ζωγράφος, ἔβγαλε τὰ σούεργά του ἀπὸ τὴν κούτι μὲ τὰ χρώματα. "Υστερα παρακάλεσε τὴ νέα νὰ καθήσῃ κοντὰ σὲ μερικὸς θάμνους, τῆς ἔδωσε τὴν κατάλληλη πόζα κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸ πορτραῖτο τῆς, γοητευμένος, ἐμπνευσμένος...

Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο. Ὁ ζωγράφος ἦταν κατάκοπος, μὰ κι' ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἀριστοτέλειό του. Δὲν τοῦ ἔμεινε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι μ' αὐτὸν τὸν πίνακα θάπαινε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν ἔκθεσι τῆς Βενετίας καὶ θὰ ἔξασφάλιζε τὴ δόξα...

Ἄξαφνα ὁ Πάλο, εἶδε τὸ μοντέλο του νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' ἡ χωριατοπούλα βιάζοταν νὰ γυρίσῃ σπίτι—ὅπως δικαιολογήθηκε— γιὰ νὰ μὴ τὴν μαλώσῃ ἡ κυρία τῆς. Ἄπλωσε δειλὰ-δειλὰ τὸ χεράκι τῆς στὸν ζωγράφο, τοῦ εἶπε πὸς λέγεταί Μάρθα Μιγεράλε κι' ἔφυγε, τρένοντας σὰν ζαρκάδι.

Ὁ Πάλο τὴν παρακολούθησε μὲ βλέμμα γεμάτο ρεμβασμό, ὥσπου ἔκλειν χόθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα...

—Τόσα καλά λογία λένε γιὰ τὰ ἔργα σας, κύριε Γκοντάρι... Δὲν βῶχετε τὴν καλοσύνη νὰ τὰ ἱσοῦμε καὶ ἡμεῖς; ἔλεγε ἱκετευτικὰ τὴν ἄλλη μέρα στὸν πελάτη τῆς ζωγράφου ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ «Βεζουβίου».

Ὁ Πάλο, πού σιθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ δείξῃ σὲ κάποιον τὸν καινούργιο πίνακα του, δὲν ἀρνήθηκε νὰ τῆς ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ ξενοδόχος βρέθηκε στὸ ἀτελιὸ τοῦ Γκοντάρι, ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ θαυμασμὸ τὰ πορτραῖτα του. Ἄξαφνα, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κρεμασμένο πίνακα, πού παρίσταε ἡμιγυρισμένη, φώναξε κατὰπληκτη:

—Μπα, τὴν ξέρω αὐτὴ!... —Ναί, εἶνε ὑπέρτρια σ' ἕνα χτύμα ἐδῶ κοντὰ, εἶπε ὁ ζωγράφος.

—Τί λέτε, κύριε Γκοντάρι; Ποια εἶνε ὑπέρτρια; Αὐτὴ εἶνε ἡ Μπιάνκα 'Ακουλίανο, μιά διάσημη ἡθοποιὸς ἀπὸ τὴ Νεάπολι... εἶπε ἡ ξενοδόχος.

Ὁ ζωγράφος νόησε ὅτι δὲν ἄκουσε καλά.

—Μάλιστα, μάλιστα!... ἔξακολούθησε ἡ ξενοδόχος. Ἦρθε πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες στὸ Καστελαμάρε. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κι' αὐτὴ ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο μας. Μὰ εἶπε ὅτι ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκκουραστῇ λίγο ἀπ' τὴν ἐκνευριστικὴ ζωὴ τῆς. Προτὺ δύος περῶσι μιά βδομάδα, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ἐδῶ διάφοροι φίλοι τῆς ἀπὸ τὴ Νεάπολι, οἱ ὅποιοι κατάρθρωσαν νὰ μάθουν τὸ καταρτίγιό τῆς... Κι' ἡ καυμένη ἡ κυρία 'Ακουλιάνο δὲν μπορούσε πειὰ νὰ βρῇ τὴν ποθητὴ ἡσυχία τῆς. Καὶ τότε, γιὰ νὰ ἠουάσῃ ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικὸς θαυμαστάς τῆς, ἀποφάσισε νὰ μεταφιεσθῇ σὲ χωριατοπούλα!... "Ἐγὼ τὴν συνέστησα στὸς Βιλεφράγκια. Καὶ δέντηκαν πρᾶγματι νὰ φιλοξενήσουν στί τους τὴν μεγάλη καλλιτέγνιδα, πού γυρίζε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὄς τὸ βράδυ στοὺς ἀγρούς, ντυμένη σὰν πραγματικὴ χωριατοπούλα...

Ὁ Πάλο ἐξακολουθοῦσε νὰ κτύταζε τὴν ξενοδόχο του μὲ μάτια ὀρθάνοιχα ἀπὸ κατὰπληξη...

"Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες,

"Ἀρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ θαυμασμὸ τὰ πορτραῖτα του...

Τὰ μάτια σου τὰ ὄμορφα ὄταν θὰ μὲ κοιτάζουν, σὲ ἄλλο κόσμω ἰδανικὸ φασόκο πὸς μ' ἀνεβάζουν. ***

Τὰ μάτια σου ὄποιος τὰ δὴ καὶ δὲν ἀναστενάζῃ νὰ πῆσῃ ἀπ' τὸν οὐρανὸ φαστὰ νὰ τόνε κἀνῃ. ***

Τὰ μάτια σου ὄποιος τὰ δὴ ἂν εἶν' ἐστὸς κρηγαίνει, στοὺς τελευταίους ἀστασμούς νὰ τὰ φύλῃ γιάνει. ***

Τὰ μάτια σουὶνε σὰν ἐλιές, ἀποῦνε στὸ κλωνιάρι, τὰ φρεδιά σουὶνε γιουστὰ, σὰν διὸ μεθὸν γεγγάρια.

Μάτια γιανά κ' ἐκφραστικά, ὡς εἶνε τὰ δικὰ σου, αἰμάλωτο μὲ πᾶνῶνε καὶ μὲ κροτοῦν κοντὰ σου. ***

Γιατροὶ ἐξ μὲ γιατροῦνῶνε κ' ἄγια δὲν μὲ βοηθοῦνε, μόνο τὰ ζαχαρένια σου ματάσια σὰν μὲ δοῦνε. ***

Δὲν φταῖω γὰ πού σ' ἀγαπῶ, μόνο νὰ μὴ φευθῶνε, ἀμοσηρ σ' ἐπίασ' ὁ Θεὸς, καρδιές γιὰ νὰ πληγῶνε. ***

Νόμῳνα καὶ τί νόμῳνα, τί νόμῳνα δὲν γνωρίζω, ἦθελα νόμῳνα ἔπῳνε σου νὰ σὲ γλυκοκοιμῶ. ***

"ἦθελα νόμῳνα δενδοῖ, σὶά νὰ σοῦ χαρίζω, τουλάα νὰ σοῦ κελαῖδώ κ' ἀνόθος νὰ σοῦ μυρίζω. ***

"ἦθελα νόμῳνα ἔπῳνε σου, νὰ σοῦ μὲς στὴν καρδιά σου κ' ἂν θές, μωρή μου, κ' ἂν δὲ θές νὰ βραῖσκῳμα κοντὰ σου. ***

"ἦθελ' ἀγάπη νόμῳνα, νὰ μὴ σὶά σωθῆκα σου, νὰ μᾶθω ποῦ ν' ἡ ἀμοσηρ πού κἀνῃτ' ἡ καρδιά σου. ***

Ὁ ἐρωτὰς σου μ' ἔκαμε, κ' ὁ ἐρωτὰς σου μ' ἔχει σὰν μαρμαμένο γυασμῆ, πού μοφωδιὰ δὲν ἔχει. ***

Σ. Κ.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ Καστελαμάρε ἡ Μπιάνκα 'Ακουλιάνο—γιὰτι αὐτὴ ἦταν πραγματικὸς ἡ ὄρακι χωριατοπούλα— συνωδευόταν κι' ἀπὸ τὸν Πάλο Γκοντάρι.

Καὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἀπονομῆς τοῦ πρῶτου βραβεῖου τῆς ἐκθέσεως τῆς Βενετίας στὸν πίνακα τὸν «Χωριατοπούλα», ὁ εὐτυχιώμενος ζωγράφος γύρισε στὴ Νεάπολι κι' ἔκαμε τοῦ; γὰς μου του μὲ τὴ διάσημη καλλιτέγνιδα.

—"Αἰ... Δὲν θὰ ἐξάσῳ ποτέ τὸ ρόλο πού ἔπαιξα στὸ Καστελαμάρε μὲ μοναδικὸ θεατὴ τὸν ἀγαπημένο μου Πάλο!... Ἦταν ὁ ὄραιότερος ρόλος τῆς ζωῆς μου!... ἔλεγε ἡ Μπιάνκα στοὺς καλεσμένους σὲ γαμήλιο τραπέζι.

Καὶ συγχρόνως γύριζε καὶ κτύταζε μὲ λατρεία τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Κι' ὅταν ἀόγυτερα βρέθηκαν μόνοι ἐντελῶς μόνοι, στὸ σπίτι τους, ρίχτηκαν μὲ λαχτάρια ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου κι' ἄρχισαν νὰ φιλοῦνται μὲ πάθος.

Γιὰ τὴν Μπιάνκα ὁ Πάλο, ἦταν ὁ πὸ ἰδανικὸς ἄνδρας, ἀπ' ὄσους εἶχε νῳρῖσει.

Μὰ καὶ γιὰ τὸν Πάλο ἡ Μπιάνκα δὲν ἦταν μόνον ἡ λατρευτὴ γι' αὐτὸν γυναῖκα. Ἦταν συγχρόνως καὶ ἡ ἐνοάρκωσις τῆς τέχνης ἡ ἐνοάρκωσις τοῦ ὄρακι, ἦταν ὁ "Ἐρωτας, ἦταν ἡ Δόξα, ἦταν ἡ Εὐτυχία!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμάς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζακίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθετὴ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.